

[Aksel Larsen.]

tillæg, som jeg personlig ikke mener er for lille. Men jeg tror ikke, at provinsens folketingsmedlemmer får mere end lige akkurat deres udgifter dækket ved det specielle tillæg, de får, fordi de bor i provinsen og må opholde sig den væsentligste del af året i København.

Der er aldrig nogen sinde i Berlingske Tidende eller lignende konservative aviser set en artikel om det uanstændige i, at erhvervslivets folk både har høje lønninger og har omkostnings- og repræsentationstillæg. Berlingske Tidende skriver intet om, hvor høje chefredaktørers lønninger er ved den berlingske presse. Jeg regner med, at de er 3-4 gange så høje som ministerlønningerne, bortset fra at jeg regner med, at de pågældende chefredaktører får en væsentlig del af deres udgifter dækket på en sådan måde, at de ikke skal svare skat af den reelle indtægt, de faktisk har gennem dækning af de såkaldte repræsentationsudgifter. Jeg siger ikke dette, fordi jeg har lyst til at forfølge Berlingske Tidendes eller andre avisers redaktører, men jeg siger det, fordi det er en urenhed i den offentlige debat, at aviser med et så stort oplag, og som repræsenterer store partier her i tinget, tillader sig på den måde at diskutere spørgsmålet om ministres og folketingsmedlemmers lønninger. Hvis Berlingske Tidendes redaktion virkelig mener, at ministrene og folketingsmedlemmerne får for høje lønninger, må vi så bede om, at Berlingske Tidendes journalister, redaktører og chefredaktører viser et godt eksempel og lader deres lønninger nedsætte og afskaffer deres repræsentationstillæg. Hvis de ikke vil det, må jeg bede om, at vi får en lidt anden tone.

Jeg har, da vi diskuterede et tilsvarende spørgsmål for en 10-12 år siden, i det pågældende udvalg gjort mig til talsmand for, at man dengang ikke burde forhøje ministerlønningerne, men at man i stedet burde give alle ministrene et repræsentations- eller omkostningstillæg.

Det er givet, at ministre har en del udgifter, som de ikke kan slippe for, og som de ikke ville have, hvis de ikke var ministre. Det forekommer mig, at de dertil burde have en indtægt, som ikke blev beskattet; det er i hvert tilfælde fuldt så rimeligt som, at f. eks. handelsrejsende får dækket visse udgifter, uden at de skal svare skat af de beløb, de får hertil. Det var ikke til at få ørenlyd for den idé dengang; de øvrige partier foretrak at sætte ministerlønningerne i vejret, og så måtte vi naturligvis bøje os for flertallet.

Jeg vil altså drage det frem igen, for det var måske en overvejelse værd. Jeg er ikke i tvivl om, at den højtærede stats- og udenrigsminister, og måske også i øjeblikket den højtærede minister for udenrigsøkonomi, har repræsentationsudgifter, der må gøre det berettiget, at de får et betydeligt tillæg. Det er højst muligt, og mon ikke lignende forhold gør sig gældende i større eller mindre grad for alle ministrene? Man må være af den opfattelse, at det er tilfældet, ellers ville der vel ikke foreligge et forslag om, at den eneste af ministrene, som ikke er folketingsmedlem, skal have et særligt tillæg. Det må vel være ud fra den opfattelse, at hvis man er minister, har man visse af stillingen flydende udgifter, som man på en eller anden måde bør have dækning for.

Det var, hvad jeg følte trang til at sige i denne debat, men jeg kan godt, for at man ikke skal være i tvivl, sige, at mit parti vil intet have at indvende imod, at man regulerer ministerlønningerne opad. Det forekommer os, at de argumenter, der har været anført derimod, ikke er særlig holdbare, men vi er klar over, at som det hele ligger, kan det måske være hensigtsmæssigt at udsætte sagens endelige afgørelse til senere. Det er ikke, fordi vi mener, at det er ubetinget nødvendigt, men jeg taler her om den politiske hensigtsmæssighed. På den anden side synes jeg — jeg har vist allerede bragt det til udtryk — at man ikke i den grad skal hengive sig til den